

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315206871
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2315206871.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: V. I., nar. X. Q. XXXX, trvalo bytom Y. XXX, prechodne bytom S. XXX, zastúpeného advokátom: JUDr. Ladislav Bohuniczký, Korzo Bélu Bartóka 5119/14F, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 42293537, proti žalovanej: M. I., rod. A., nar. X Z. XXXX, trvalo bytom Y. XXX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Helena Buzgóová, Alžbetínske nám. 2, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 45014671, o zaplatenie 24.700 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 7. mája 2020 č. k. 15C/242/2015-413, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v plnej výške. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 136 ods. 1 a 2, § 137 ods. 1, § 139 ods. 2, § 451 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. z.“); § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); a poukazom na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28.8.2008 sp. zn. 16Co/152/2008.

Vecne dôvodil, že žalobca žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 30.3.2015 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu mu sumy 2.100 eur titulom bezdôvodného obohatenia a k náhrade trov predmetného konania. V žalobe dôvodil, že žalovaná je jeho bývalá manželka, pričom ich manželstvo bolo rozvedené rozhodnutím súdu prvej inštancie č. k. 13P/110/2012-56 z 21.11.2012 (právoplatné dňa 6.2.2013). Zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo manželov doposiaľ vyporiadané nebolo. Do tohto spoluvlastníctva patrí nehnuteľnosť - záhrada vo výmere 574 m² na parc. č. 2365/13, evidovaná na LV č. XXXX. Okrem uvedeného žalobca je so žalovanou podielovým spoluvlastníkom (veľkosť podielu každého je 1/2) nehnuteľností - rodinný dom s.č. XXX nachádzajúci sa na parc. č. 2349 a na parc. č. 2365/17, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 460 m² a zastavané plochy a nádvoria vo výmere 129 m², evidovaných na LV č. XXX. Po rozvoде žalobca ostal bývať so žalovanou v spoločnom dome, avšak dochádzalo medzi nimi k častým konfliktom (aj fyzické útoky žalovanej), riešeným aj políciou. V decembri 2013 sa žalobca zamestnal v zahraničí, pričom jedným z dôvodov bolo aj to, že žalovaná mu zabraňovala v užívaní rodinného domu (napr. nepustila ho do kúpeľne, do jeho izby), preto musel často nocovať u svojich známych, alebo rodiny. Do rodinného domu sa vrátil 10.2.2014, žalovaná ho však dnu nepustila. Žalobca zavolať aj políciu, avšak žalovaná dvere neotvorila ani polícii. Do domu sa žalobca dostal až po vykopnutí dvier, pričom zistil, že jeho osobné veci už v dome nie sú. Konanie žalovanej bolo posúdené ako priestupok proti občianskemu spolužitiu. Vzhľadom na uvedené sa žalobca ubytoval v Rakúsku. Koncom marca 2014 sa mu podarilo získať nájom obecného bytu v obci S.. Zmluvu

o nájme mal žalobca uzatvorenú s obcou na dobu určitú, výška nájomného bola stanovená sumou 195 eur mesačne a výška preddavkov za služby spojené s užívaním bytu sumou 20 eur mesačne. Vyššie uvedené nehnuteľnosti žalovaná užíva naďalej spolu s ich dvoma synmi a jej matkou. Doporučeným listom z 5.9.2014 sa žalobca obrátil na žalovanú s výzvou, že vzhľadom na to, že od decembra 2013 mu bezdôvodne zabráňuje v dome bývať, zabráňuje do domu akýkoľvek prístup, aby mu platila nájomné vo výške 300 eur mesačne. Prvé nájomné žiadal zaplatiť do 30.9.2014. V liste zdôraznil, že do rodinného domu sa už nepokúša dostať a užívať ho, pretože sa chce vyhnúť akémukoľvek násiliu a incidentom. Nájomné určil primerane vzhľadom na charakter a rozlohu rodinného domu, ako aj s prihliadnutím na nájomné, ktoré sa obvykle v Y. za podobné nehnuteľnosti platí. Žalovaná na uvedenú výzvu nereagovala žiadnym spôsobom.

Žalovaná žalobu žiadala v celom rozsahu zamietnuť, uviedla, že bola nútená dosiahnuť aby sa žalobca z nehnuteľnosti vysťahoval, pretože ohrozoval život a zdravie nielen jej a jej matky, ale aj ich spoločných detí. Jeho bývanie v nehnuteľnosti bolo neudržateľné, nehnuteľnosť poškodzoval a správal sa nevhodne. Za účelom preukázania žalobcovho správania sa voči nej a deťom navrhla vyžiadať si stanovisko kolízneho opatrovníka, od polície údaj o počte jej zásahov pre zlé správanie sa žalobcu na nehnuteľnosti s predložením zoznamu svedkov, ktorí jej boli nútení pomáhať voči vyčineniu žalobcu. Žalovaná skutočnosť, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti nepopiera, ale jeho správanie sa počas rozvodového konania a po rozvode manželstva bolo tak zlé, že zotrvanie v nehnuteľnosti bolo neudržateľné. Keďže polícia nemohla žalovanú chrániť 24 hodín denne, táto bola nútená požiadať žalobcu, aby sa odsťahoval. Nie je ochotná zaplatiť nárokovanú sumu, pretože tento stav zaviniť žalobca svojím zlým správaním. Žalovaná súdu predložila opis jej návrhu na vrátenie daru, ktorý podala na súde prvej inštancie a opis jej stanoviska týkajúceho sa tvrdení žalobcu. V návrhu na vrátenie daru žalovaná uviedla, že žalobcovi darovala polovicu z vyššie uvedených nehnuteľností, avšak z dôvodu neskoršieho správania sa žalobcu (fyzické násilie, urážanie, nezáujem o rodinu) žiada o vrátenie daru. Vrátenie daru, resp. určenie vlastníckeho práva je vedené pod sp. zn. 26C/267/2014, ktoré bolo už medzičasom právoplatne ukončené.

V podaní doručenom súdu dňa 4.4.2017 žalobca žiadal rozšírenie žaloby - aby súd žalovanú zaviazal na úhradu sumy 10.700 eur. Uvedená suma pritom zahŕňala obvyklé nájomné za užívanie jeho podielu nehnuteľností vedených na LV č. XXX od 1.4.2015 do 31.3.2017, čo je 9.300 eur a nájomné za neoprávnené užívanie žalobcovho podielu na nehnuteľnostiach vedených na LV č. XXXX od 7.2.2016 (deň nasledujúci po dni, kedy bolo vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo zo zákona) do 31.3.2017, čo je 1.400 eur. O predmetnom podaní súd rozhodol uznesením č. k. 15C/242/2015-74 z 19.4.2017, pričom následne súd pripúšťal zmenu žaloby tak, ako ju v svojich podaniach postupne rozširoval žalobca, poslednýkrát bola rozšírená, a to na sumu bezdôvodného obohatenia požadovaného vo výške 24.700 eur, posledné rozšírenie bolo súdom pripustené uznesením na pojednávaní konanom dňa 27.2.2020.

V záverečnej reči žalovaná uviedla, že je nesporná skutočnosť, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam (rodinný dom s.č. XXX stojaci na parc. č. 2349 a na parc. č. 2365/17 evidovanej na liste vlastníctva č. XXX ako aj pozemok parc. č. 2349 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 460 m², parc. č. 2365/17 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 129 m²) darovacou zmluvou, ktorá nadobudla právnu účinnosť dňa 16.10.2006. Rovnako nie je sporná skutočnosť, že žalobca sa stal bezpodielovým spoluvlastníkom nehnuteľností (pozemok parc. č. 2365/13 - záhrady vo výmere 574 m², evidovanej na liste vlastníctva č. XXXX). Nakoľko medzi stranami sporu došlo k rozvodu ako aj k zákonnému vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva, toho času je už len podielovým spoluvlastníkom vyššie uvedených nehnuteľností. Žalobu žiadala zamietnuť z dôvodu hrubého porušovania dobrých mravov. Poukázala na to, ako strany sporu pracovali v zahraničí, počas čoho sa o ich spoločné deti starala matka žalovanej a žalobca po tom ako nadobudol podiely na nehnuteľnostiach nejavil o ne ani o rodinu záujem. Úver, ktorý si strany vzali na zveľadenie nehnuteľnosti bol z väčšej časti použitý na záľuby žalobcu (pohostinstvá, automaty). Správanie žalobcu sa po rozvode zhoršilo, fyzické útoky a výtržnosti boli riešené aj políciou, jeho správanie malo dopad na psychiku detí, ktoré mali z toho všetkého traumy, čím sa zaoberala aj škola, kolízny opatrovník a nakoniec aj psychiater. Napokon mu žalovaná prikázala vysťahovať sa z nehnuteľnosti, čo aj žalobca urobil. Popritom rozbíjal nábytok a všetko sklenené v dome a matku žalovanej nespočetne krát sácal a nadával jej. Keď sa žalobca z nehnuteľnosti vysťahoval, deti sa upokojili, v škole mali dobrý prospech, dobré správanie a sú vynikajúci futbalisti. Ich živobytie zabezpečuje žalovaná spolu s matkou a za pomoci jej sestier, pretože od rozvodu manželstva žalobca na výživnom dlhuje už viac ako 7.200 eur. Poukázala na ustanovenie § 3 ods. 1 O.z., ktoré jednoznačne ustanovuje, že ak vlastník zneužíva svoje práva proti záujmom ďalších užívateľov a vlastníkov nehnuteľnosti je potrebné poskytnúť ochranu osobám, ktoré týmto zneužívaním trpia. Žalobca tvrdo zneužíval svoje právo vlastníka nielen tým, že bez akejkoľvek finančnej

pomoci obýval nehnuteľnosť, ale na tejto nehnuteľnosti sa správal tak, že ubližoval vlastným deťom, bývalej manželke a ďalšej osobe, ktorá na nehnuteľnosti bývala. S cieľom ochrany zdravia detí nemohla žalovaná tolerovať takéto správanie sa. Žalobca sa nepodieľal na údržbe nehnuteľnosti, na úhrade réžie nehnuteľnosti, dokonca nehnuteľnosť poškodzoval úmyselne. V noci prichádzal domov tak, že vykopával dvere, vykrikoval, vyhánal ich a vyhrážal sa im. Žalovaná rozhodne popiera, že by sa bola na úkor žalobcu bez právneho dôvodu obohatila. Za trvania manželstva sa strany sporu dohodli tak, že žalobca bude uhrádzať úver čerpaný na zhodnotenie nehnuteľnosti a bude prispievať na živobytie všetkých štyroch. Po tom ako žalobca prestal platiť úver a bol kontaktovaný žalovanou aby sa daná situácia vyriešila, tak žalobca žalovanej povedal, že má na stôl zložiť 30.000 eur, na jeho vyrovnanie, inak budú žalovaná s deťmi a jej matkou bezdomovci. Žalovaná t.č. uhradza úver, uhradza živobytie dvoch detí a réžiu nehnuteľnosti, jej údržbu ako aj všetky povinné náklady týkajúce sa nehnuteľnosti spolu s matkou. Pracuje denne takmer 20 hodín, aby to všetko finančne zvládala a neuznáva žiadny majetkový prospech, ktorý by mala získať neoprávnené. Žalobca, ktorý svojím bezohľadným a nezodpovedným spôsobom neplnil v úverovej zmluve podpísaný záväzok, na nehnuteľnosti býval a existoval zadarmo, neplní si súdom stanovenú povinnosť o výživnom, si dovoľí pri porušení všetkých slušných medziľudských vzťahov sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, keď sám spôsobil takúto závažnú situáciu. V žiadnom prípade žalovaná nie je ochotná žalobcovi zaplatiť nárokovanú sumu, pretože ona sa na nikoho úkor neobohatila. Celá nehnuteľnosť má hodnotu 48.900 eur, sama žalovaná zaplatila na úver viac ako 21.000 eur a žalobca na výživnom dlhuje 7.200 eur.

V záverečnej reči žalobca poukázal na dôvody podania žaloby, a síce neoprávnené užívanie podielu na spoločných nehnuteľnostiach žalovanou, jej konanie zabraňujúce žalobcovi dostať sa do nehnuteľnosti, z ktorej žalobcu ako sama v jednej zo svojich výpovedí pred políciou uviedla, vyhodila. Žalobca v priamej úmere ako žalovaná neoprávnené a bez akejkoľvek náhrady užívala jeho podiel na spoločných nehnuteľnostiach rozširoval podanú žalobu. Žalobca za roky 2013, 2014, 2015 riadne platil daň z nehnuteľnosti, daň za komunálny odpad a dokonca aj daň za psa. Tvrdenia matky a sestry žalovanej, uvedené v ich výpovediach, žalovaný považuje za nepravdivé. Žalovaná žalobcu vykreslila ako veľmi zlého človeka, ktorý sa nestaral o rodinu, o deti, bol násilník, opilec, gambler, riadne nepracoval a nakoniec po rozvoде prestal platiť úver, ktorý si strany sporu vzali na zhodnotenie nehnuteľnosti, neplatí výživné a psychicky zničil aj svoje deti. Tieto tvrdenia však žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala, a teda neuniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení. Žalovaná žiadnym spôsobom nenamietala výšku požadovaného plnenia, ani existenciu bezdôvodného obohatenia. Vzájomné vzťahy medzi žalobcom a žalobkyňou boli v rokoch 2012-2014 vzájomne konfliktné, avšak nikto zo strán sporu nebol označený za obvineného z priestupku, resp. za páchatel'a trestného činu, čo vyplýva aj z predložených listinných dôkazov. Žalobca spoločný úver prestal splácať až po rozvoде, tak sa so žalovanou dohodli, že v rámci vyporiadania BSM, ona prevezme spoločné nehnuteľnosti aj zostatok úveru a vzájomným zápočtom sa následne dohodnú na vyrovnaní. Sama žalovaná predložila písomný doklad uznanie a dohoda o úhrade záväzkov formou splátkového kalendára s l. a.s., ktorý právny úkon uzavrela s l. a.s. (veriteľom) dňa 15.1.2014. Uznaný záväzok sa zaviazala vrátiť prostredníctvom mesačných splátok, pričom žalobca bol a aj doposiaľ je ochotný túto skutočnosť uznať a pri vyporiadaní spoločného majetku v prospech žalovanej započítať. Žalovaná však vôbec nemá záujem ani vôľu vyriešiť a vyporiadať spoločný majetok, vrátane úveru, o čom svedčí aj konanie na súde, v rámci ktorého sa domáhala určiť, že je výlučnou vlastníčkou spoločných nehnuteľností (sp. zn. 26C/267/2014). Žiadny návrh dohody nepredložila a o dohodu sa už ďalej ani nepokúsila. Naopak, doslova žalobcu zo spoločných nehnuteľností vyhodila bez akéhokoľvek, čo i len hnutel'ného majetku. Súčasne aj so svojou matkou, výrazne manipulovala aj spoločné deti, viedla ich proti žalobcovi, zabraňovala mu stretnúť sa s nimi tak, aby sa mu úplne odcudzili. Je pravdou, že výživné na deti žalobca neplatil v stanovenej výške, plnil však vždy ako mohol. Žalovaná rieši výživné v iných konaniach. Trestný rozkaz Okresného súdu Galanta č. k. 9T 6/2018-95 z 22.2.2018 nie je právoplatný. Žalovaný ho napadol dňa 14.3.2018 odporom. Dlh na výživnom žalovaná vymáha v exekučnom konaní. Žalovaná tvrdí, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keby súd podanej žalobe vyhovel. Je potrebné uviesť, že vždy treba prihliadať na to, ako sa správa účastník právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva dobrých mravov. Prednosť má tiež vždy silnejšie právo pred slabším právom. Nie je bezvýznamné, že každý je zodpovedný za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti. Ten, kto sa dobrých mravov dovoľáva, sám nemôže konať v rozpore s dobrými mravmi, ak sám neprejavil snahu, aby sa právo nemohlo zneužiť. Dispozičné vlastnícke právo možno len výnimočne obmedzovať zákonom. Každé obmedzenie musí rešpektovať zásadu, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Aplikácia ustanovenia § 3 O.z. v predmetnej veci nie je dôvodná. Žalovaná nielenže nepreukázala v tomto konaní porušovanie dobrých mravov zo strany žalobcu (tvrdeniami, ktoré vôbec neosvedčila), ale sama dobré mravy porušila. Porušila aj žalobcovu právo, obmedzila ho,

nerespektovala, že jej a žalobcovo vlastnícke právo k spoločnej nehnuteľnosti majú rovnaký obsah a ochranu. Ako to sama pomenovala „vyhodila ho z domu“, aj ona vyvolávala konflikty, sama ho fyzicky napádala a spôsobila aj menšie zranenia. Neprejavila žiadnu mieru tolerancie, bez dostatočnej miery predvídavosti z následkov, ktoré môžu nastať jej násilným a nezákonným obmedzením žalobcovho vlastníckeho práva. Žalobca si musel prenajať malý byt a platiť nájomné, ktoré financie mohol radšej poskytnúť deťom ako výživné. Namiesto právneho riešenia o korektné vyporiadanie spoločného majetku, rozhodla sa emocionálne, že žalobcovi nič nedá, oddelí ho od detí ich nevhodnou manipuláciou s vykresľovaním jeho osoby v nanajvyš negatívnom svetle. Násilné a protiprávne obmedzenie žalobcovho vlastníckeho práva zo strany žalovanej nebolo nevyhnutné. Spoločné problémy žalovaná mohla a aj navyše mala riešiť iným-zákonným a korektným spôsobom. Majetkovým prospěchom získaným užívaním cudzej veci je peňažná suma, ktorá zodpovedá sumám vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie veci s prihliadnutím na druh právneho dôvodu, ktorým sa spravidla zakladá právo užívania ohľadom na jeho rozsah a spôsob. V žalobcovom prípade majetkový prospěch a jeho výška bola určená porovnaním s obvyklou výškou nájomného, ktoré by musela žalovaná zaplatiť za normálnych okolností za užívanie veci, podľa nájomnej zmluvy. Podľa ustálenej súdnej praxe o plnení bez právneho dôvodu ide aj v prípade, keď podielový spoluvlastník užíva bez právneho dôvodu (bez dohody s druhým spoluvlastníkom, alebo bez rozhodnutia súdu) spoločnú vec bez toho, aby sa s druhým spoluvlastníkom dohodol, prípadne uzavrel zmluvu o nájme. V opačnom prípade užíva vec bezodplatne, nemusí vynaložiť prostriedky, ktoré by za iných okolností vynaložiť musel. To platí v danej veci aj pre žalovanú, preto sa o tieto finančné prostriedky obohatila na úkor žalovaného. Užívanie cudzieho majetku bez právneho dôvodu s povinnosťou vydať bezdôvodné obohatenie predstavuje všeobecné poňatie právneho princípu, ktorý je potrebné aplikovať na vopred bližšie neurčené prípady. Pri posudzovaní veci je potrebné vždy vychádzať zo všeobecnejšieho poňatia vlastníckeho práva, ako práva, ktoré môže byť obmedzené, len so súhlasom vlastníka, inak len na základe zákona. Obrana žalovanej smerujúca k tomu, že žalobca počas vzájomného spolužitia ako aj po rozvode manželstva neustále porušoval dobré mravy je účelová, pretože podľa jeho názoru sa ten, kto sám porušuje dobré mravy nemôže ochrany dobrých mravov dovoliť. Poukázal taktiež na svoju situáciu, keď zostal sám a bez domova a nemohol nehnuteľnosť ktorej je spoluvlastníkom z viny žalovanej užívať, čím došlo k porušeniu jeho základného vlastníckeho práva. Žalovaná nemala záujem o zmierlivé riešenie veci a žalobca bol naopak nútený domáhať sa ochrany svojho práva prostredníctvom súdu, čo vylučuje, že by z jeho strany išlo o šikanózný výkon práva. Žalobca zastáva názor, že práve žalovaná so svojou matkou voči nemu neustále smerovali fyzické a psychické provokácie, pričom poukázal na lekársku správu z 23.4.2013, podľa ktorej mal byť žalovanou poškriabaný a mal krváčať. Svedecké výpovede matky a syna žalovanej žalobca považuje za účelové a nedôveryhodné, zaujaté v prospech žalovanej a ňou taktiež ovplyvnené a to z dôvodu, že obaja svedkovia s ňou žijú v spoločnej domácnosti. Tvrdenia opisujúce žalobcu v negatívnom svetle ako alkoholika a gemblera nie sú podložené žiadnymi dôkazmi. Svedeckú výpoveď svedka V. I. z pojednávania dňa 27.2.2020 žalobca považuje za tendenčnú a nedôveryhodnú z dôvodu, že svedok si mal pamätať to, čo sa odohralo, keď mal 9 rokov, avšak nepamätal si, čo povedal na adresu žalobcu - svojho otca, hoci aj v negatívnom svetle pred orgánom sociálno-právnej ochrany mládeže čo sa malo stať keď mal 10 alebo 11 rokov. Žalobca ďalej uviedol, že sa so svedkom nestýkal z dôvodu, že mu to neumožňovala sama žalovaná.

Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil skutkový stav veci, podľa ktorého strany sporu sú spoluvlastníkmi nehnuteľností, každý v pomere jednej polovice k celku. Po nezhodách strán sporu žalobca na požiadanie žalovanej spoločné nehnuteľnosti vo februári roku 2014 opustil a tieto od uvedeného obdobia fyzicky neužíva. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaná spolu s maloletými deťmi strán sporu a so svojou matkou užíva v celosti nehnuteľnosti, pričom tieto nehnuteľnosti sú v spoluvlastníctve strán sporu, tento stav pretrváva od februára 2014, táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu spornou. Mal teda za preukázané, že žalovaná ako spoluvlastníčka užíva nehnuteľnosti v celosti, teda aj spoluvlastnícky podiel žalobcu a keďže žalobca je skutočne vylúčený z užívania veci, ktorej spoluvlastníkom nesporne je, patrilo by mu právo požadovať po tom, čo sa neúspešne pokúsil o dohodu so žalovanou, vyplatenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu od žalovanej, výška tejto náhrady by sa pritom rovnala obvyklej cene za nájom obdobných nehnuteľností v danej lokalite. Takéto právo by žalobcovi nesporne prislúchalo, avšak súd musel v konaní vyhodnotiť aj obranu žalovanej v rámci ktorej poukazovala na porušovania dobrých mravov zo strany žalobcu a musel taktiež prihliadnuť na širšie súvislosti prejednávaného sporu. Po vyhodnotení aj konania a správania sa žalobcu dospel súd k názoru, že konanie žalobcu nie je konaním súladným s kritériami dobrých mravov a v jeho prípade ide o šikanózný výkon práva postihujúci nielen žalovanú, ale aj ich spoločné maloleté deti. Žalobca pri podaní svojej žaloby zohľadňuje iba svoje práva bez prihliadnutia na tú skutočnosť,

že nehnuteľnosť spolu so žalovanou užívajú aj ich spoločné maloleté deti. Podľa názoru súdu nie je morálne požadovať na jednej strane od žalovanej vyplatenie náhrady za užívanie celej nehnuteľnosti a na druhej strane dlhodobo neplatiť súdom určené výživné. Skutočnosť, že žalovaný má značnú zaostalosť na výživnom vo výške niekoľkých tisícov eur žalovaný pred súdom nespochybnil. Podľa názoru súdu je základnou povinnosťou každého z rodičov podieľať na uspokojovaní potrieb svojich maloletých detí. Postup žalobcu, ktorý na jednej strane svoje povinnosti voči maloletým deťom dlhodobo ignoruje a na druhej strane požaduje od ich matky vyplatenie nemalej finančnej čiastky môže spôsobiť iba to, že uspokojovanie potrieb maloletých detí, ktorým poskytuje osobnú starostlivosť matka, bude ohrozené. V konaní bolo taktiež preukázané, že žalobca sa po rozvoде so žalovanou nesprával v súlade s dobrými mravmi. Táto skutočnosť nevplyva len zo svedeckých výpovedí svedkýň J., I. a A., ale hlavne z vyjadrenia Obvodného oddelenia Policajného Zboru Trstice z 18.10.2015, z ktorého vyplynul pre súd jednoznačný záver, že po zistení stanovísk príslušníkov OO PZ, ktorí zasahovali pri konfliktoch sporových strán bolo potrebné skonštatovať, že primárnou príčinou konfliktov medzi sporovými stranami bolo agresívne správanie sa žalobcu voči žalovanej a ostatným členom rodiny. Podstatnou a dôležitou svedeckou výpoveďou hoci táto bola žalobcom spochybňovaná ako tendenčná a zaujatá v prospech žalovanej, je výpoveď ich syna V. I., ktorý emotívnym spôsobom jednoznačne uviedol, že bol svedkom správania sa žalobcu, ktoré je v príkrom rozpore s dobrými mravmi a ktoré sa prejavovalo tak, že žalobca žalovanú fyzicky napadol a taktiež svojim konaním narúšal pokojné rodinné spolužitie, kedy malo dochádzať k rozbíjaniu zariadenia. Súd túto svedeckú výpoveď aj napriek výhradám žalobcu vyhodnotil ako dôveryhodnú, nakoľko svedok dôveryhodným spôsobom opísal konflikty v rodine. To, že tieto konflikty zanechali v svedkovi hlboké stopy je zrejme aj z jeho emotívneho prejavu, pričom je potrebné uviesť, že súd zastáva názor, podľa ktorého je fyzická prítomnosť dieťaťa pri situácii keď otec napadne jeho matku skutočnosťou, ktorá v tomto dieťati zanechá hlbšiu pamäťovú stopu než to, čo toto dieťa aj keď v neskoršom období uviedlo pred orgánom sociálno-právnej ochrany detí a mládeže. Takáto skutočnosť preto podľa súdu nie je spôsobilá nabúrať dôveru vo vierohodnosť takéhoto svedka pričom je potrebné taktiež dať do pozornosti žalobcu, že ak by jeho správanie voči synovi aj po rozvoде manželstva bolo iné, zrejme by svedok najmä čo sa týka svedeckej výpovede, v ktorej opisoval plnenie si vyživovacej povinnosti voči nemu a vzájomných kontaktov vyznelo inak. Čo sa týka vyjadrení svedkov navrhnutých žalobcom tieto hodnotia osobu žalobcu, avšak ani jeden z týchto svedkov nebol osobne prítomný pri konfliktoch sporových strán a disponoval iba sprostredkovanými informáciami od žalobcu. O negatívnom vplyve správania sa žalobcu taktiež svedčia aj závery pedopsychiatricky, ktorá vyšetrovala jedno z maloletých detí sporových strán (z lekárskej správa MUDr. F. K. - pedopsychiatricky so sídlom v Dunajskej Strede súd zistil, že v dôsledku situácie v rodine a hlavne v dôsledku správania sa žalobcu boli u maloletého H. N. diagnostikované pocity sklamaní a strach zo žalobcu. Maloletý taktiež prežíval obavy o bezpečie matky, seba a celej rodiny. Objavili sa u neho aj vegetatívne prejavy úzkosti. Osobnosť maloletého bola vyhodnotená ako detská, traumatizovaná agresívnymi prejavmi žalobcu voči rodine. Pedopsychiatricka v rámci liečby odporučila aj obmedzenie styku maloletého s otcom. Závery vyslovené ošetroujúcim lekárom maloletého neboli žalobcom v konaní spochybnené). Z uvedených dôkazov taktiež podľa názoru súdu prvej inštancie vyplynul záver, že žalobca sa počas spoločného užívania nehnuteľností po rozvoде so žalovanou správal voči žalovanej a ich maloletým deťom v rozpore s dobrými mravmi a obmedzoval žalovanú a ich maloleté deti v pokojnom užívaní nehnuteľnosti, teda výkonom svojich práv obmedzoval vo výkone práv iných. Ďalším aspektom v konaní žalobcu, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi je aj to, že žalobca aj napriek tomu, že vedel o existencii spoločného záväzku voči banke a existencii záložného práva k spoločným nehnuteľnostiam prestal bez dohody so žalovanou uhrádzať poskytnutý úver a spôsobil situáciu, že reálne hrozil výkon záložného práva, ktorý by postihol aj jeho spoluvlastnícky podiel. Túto hrozbu musela odvracať výhradne žalovaná formou uznania dlhu a uzavretím dohody o splátkach s bankou. Súd preto musel konštatovať, že žalobkyňa sama bez spolupôsobenia žalobcu vykonala platby a úkony smerujúce k tomu, že aj spoluvlastnícky podiel žalobcu nebol predmetom výkonu záložného práva. V konaní resp. nekonaní žalobcu tu podľa názoru súdu je opäť badať postoj, že žalobca akcentuje iba výkon svojich práv bez toho aby tomu zodpovedalo aj plnenie si povinností. Keď žalobca tvrdí, že ako spoluvlastník nehnuteľností má právo na ich užívanie má podľa názoru súdu aj povinnosť o tieto nehnuteľnosti sa starať.

V prejednávanej spore boli zo strany žalovanej vznesené námietky a popreté vyčíslenie nároku žalobcom, pričom žalobca na takéto postupy sporovej strany žiadnym spôsobom nereagoval a nepredložil súdu dôkazné prostriedky za účelom vyvrátenia pochyb a popretia výšky svojho nároku. Keďže žalobca takýmto spôsobom nereagoval, privodil si riziko straty sporu aj v dôsledku neunesenia dôkazného bremena v časti výšky ním uplatneného nároku, pretože tento keďže bol popretý protistranou, nemohol súd považovať za nepochybne zistený.

Súd taktiež vyhodnotil výkon práva realizovaný žalobcom prostredníctvom iniciovania prejednávaneho sporu za šikanózný a to aj vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobca do dnešného dňa nepodal žalobu o vyporiadanie spoluvlastníctva a to dokonca ani po právoplatnom ukončení sporu o vrátenie daru, ba práve naopak, zotrúva v právnom stave a svoje práva spoluvlastníka realizuje iba tak, že postupne rozširuje výšku svojho nároku voči žalovanej. Z uvedeného teda dospel súd k názoru, že sám žalobca aj keď neužíva nehnuteľnosť, ktorej je spoluvlastníkom a jeho úsilie by malo smerovať k odstráneniu tohto stavu, svoje práva spoluvlastníka realizuje iba tak, že sa domáha náhrady voči žalovanej.

Na základe uvedených skutočností dospel súd prvej inštancie k názoru, že žalobe nie je možné vyhovieť, pretože žalobca nevykonáva a nevykonával svoje práva v súlade s dobrými mravmi.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 CSP, vecne plným úspechom žalovanej v spore.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie iba žalobca s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu a priznaním mu náhrady trov konania. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Vytkol súdu prvej inštancie, že nepostupoval v súlade s uznesením odvolacieho súdu z 24.6.2019, dôkazy nevyhodnotil správne, ani v ich vzájomnej súvislosti a uplatnený nárok žalobcu neposúdil dostatočne a presvedčivo, nedal odpoveď na relevantné argumenty žalobcu ani sa s jeho tvrdeniami a dôkazmi riadne nevysporiadal. Dokazovanie bolo v porovnaní s pôvodným konaním doplnené v podstate iba svedeckou výpoveďou syna strán sporu, ktorú žalobca považuje za zaujatú, tendenčnú a v prospech žalovanej. Tohto svedka žalovaná navrhla až po tom, čo odvolací súd vrátil vec na súd prvej inštancie a preto vypočutie svedka považuje za porušenie zásady koncentrácie podľa § 153 CSP, keďže tento dôkaz mohla žalovaná navrhnúť už oveľa skôr v priebehu konania, a teda podľa jeho názoru ide o účelový návrh (túto námietku uplatnil už na pojednávaní 26.11.2019). Súd prvej inštancie v plnej miere akceptoval výpoveď svedka a jej obsah považoval za pravdivý, pričom s námietkami žalobcu k nemu sa nezaoberal. Nie je pravdou tvrdenie svedka, že ho žalobca mal kontaktovať iba raz, žalobca sa aspoň cez riaditeľku školy a triednu učiteľku snažil získať informácie o prospechu svojho syna pravidelne, keďže žalovaná mu styk so synmi zakazovala, o čom svedčí aj úradný záznam Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny - oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately v Dunajskej Strede zo dňa 12.9.2017, podľa ktorého žalobca uviedol, že žalovaná mu styk s deťmi neumožňuje, a tak mu úrad odporučil, aby podal návrh na výkon rozhodnutia. K vyjadreniu syna, že mu žalobca platí výživné vo výške 100 eur mesačne, uviedol žalobca, že nejde o zameškané výživné, ale pravidelné výživné v zmysle rozsudku súdu a neplatí ho od septembra, ale už od mája 2019. Dovtedy platil podľa svojich možností a schopností. Zameškané výživné žalobca splatil už v celosti ku dňu 30.10.2019 k rukám žalovanej, keď peniaze získal z titulu dedenia. Uskutočnenú platbu poštovým poukazom oznámil žalovanej, aj súdnemu exekútorovi konajúcemu vo veci, peniaze sa mu z pošty nevrátili, čiže žalovaná ich prevzala, napriek tomu súdny exekútor doteraz nedal príkaz na výmaz exekučného záložného práva z katastra nehnuteľností, zriadeného na nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto súdneho konania. Konajúci súdny exekútor je v rodinnom pomere žalovanej ako bratranec-sesternica. Žalobcovi nie je známe, prečo syn o úplnom splatení výživného nemá vedomosť, synovi platí pravidelné výživné napriek tomu, že už je schopný sám sa živiť, nakoľko už pracuje a má pravidelný príjem. Tieto skutočnosti preukazujú, že žalobca nekoná v rozpore s dobrými mravmi; zameškané výživné splatil akonáhle získal väčšiu peňažnú sumu a platí synovi výživné, aj keby v zmysle zákona o rodine už nemusel. Konajúci súd ignoroval vyjadrenie a dôkaz žalobcu - ústrižok poštového poukazu o zaplatení sumy 868 eur + 7.000 eur z titulu zameškaného výživného z 23.9.2019 a z 30.10.2019. Túto skutočnosť uznala aj žalovaná na pojednávaní dňa 26.11.2019, kedy uviedla, že „žalobca celkovo uhradil 7.800 eur“.

Obsah rozsudku súdu prvej inštancie je takmer totožný so svojím pôvodným rozsudkom, v merite veci sa od pôvodného názoru a odôvodnenia neodklonil, a tak nepostupoval v intenciách uznesenia odvolacieho súdu. Ani nový rozsudok neodôvodnil dostatočným spôsobom, predovšetkým v časti o údajnom porušovaní dobrých mravov zo strany žalobcu. Po vrátení veci z odvolacieho súdu nezistil nové skutočnosti, svoje závery podľa žalobcu neodôvodnil presvedčivo, dostatočne a úplne a ani ich nemohol, nakoľko žalobca dobré mravy spôsobom opísaným v rozsudku neporušil.

Ďalej vytkol súdu, že sa nezaoberal právoplatným rozsudkom OS Galanta sp. zn. 26C/267/2014 v spojení s uznesením KS v Trnave sp. zn. 9Co/60/2018 a jeho právnym záverom, na ktorý žalobca poukazoval, kde súd taktiež posudzoval a vyhodnocoval konanie žalobcu vo vzťahu k žalovanej a členom jej rodiny v súvislosti s dobrými mravmi.

Žalobca spochybňuje vyjadrenie OO PZ Trstice z 18.10.2015, na ktoré sa súd prvej inštancie odvoláva a považuje ho za relevantný dôkaz, zoberal ho ako fakt napriek tomu, že súd v konaní sp. zn. 26C/267/2014

skúmajúc ten istý skutkový stav medzi stranami na základe vykonaných dôkazov ustálil, že zdrojom konfliktov medzi stranami v sledovanom období boli obe strany - vinu nemožno priznať iba jednej z nich („vzťahy vzájomne konfliktné“). Žalobca nebol uznaný za vinného z priestupku ani trestného činu. Súd prvej inštancie sa nezaoberal ani lekárskou správou zo dňa 23.4.2013 (fyzický útok žalovanej na žalobcu). Je predsa nelogický úsudok OO PZ o tom, že výlučným pôvodcom konfliktov mal byť žalobca, keďže prijalo najmenej 8 oznámení, na základe ktorých boli na adrese bydliska strán sporu preverovať situáciu, z čoho 6 následne prejednal Okresný úrad Galanta s tým, že obvineným z priestupku bol 3x žalobca a rovnako 3x žalovaná, tzn. na základe týchto skutočností OO PZ nemohol objektívne dospieť k uvedenému záveru, preto ho žalobca považuje za tendenčné. V rozhodnutí súdu prvej inštancie naďalej absentuje argumentácia vo vzťahu k zásadným námietkam žalobcu, ako aj vzhľadom na absenciu komplexného hodnotenia vykonaných dôkazov (každý jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti).

Konajúci súd si neosvojil vyjadrenie žalobcu, že sa so žalovanou chcel dohodnúť na vyporiadaní BSM, ktorá však žiadnu ochotu nepreukázala napriek pôvodnému prísľubu, pričom spoločné nehnuteľnosti spolu so záväzkami z úveru mali pripadnúť žalovanej. Súd prvej inštancie sa zaoberal a prijal iba vyjadrenia žalovanej a ňou navrhnutých svedkov (ktorí sú zaujatí v jej prospech), na druhej strane sa vôbec nezaoberal vyjadreniami a dôkazmi predloženými žalobcom.

Žalobca bol zo spoločnej nehnuteľnosti doslovne vyhodnený a nie požiadaný o odchod, ako to konajúci súd v rozsudku uviedol nepresne: namiesto „Po nezhodách strán sporu žalobca na požiadanie žalovanej spoločnej nehnuteľnosti vo februári roku 2014 opustil“ mal uviesť pojmy zodpovedajúce skutočnosti: žalovaná žalobcu vyhodila (vyjadrenie žalovanej na polícii je v spise založené - č. I. 194: „Po rozvode s nami býval ešte asi rok do konca roka 2013. Vtedy som ho vyhodila.“). Keby nebolo jeho pomáhajúcich známych a rodiny, žalobca by zostal bez akéhokoľvek zabezpečeného bývania - mal so sebou iba osobné veci vo dvoch igelitových taškách. Žalobca predtým sám podal návrh na rozvod manželstva - z dôvodu nevery žalovanej, t. j. nepodala ho žalovaná z dôvodov na strane žalobcu.

Osobné veci žalobcu žalovaná zo spoločného domu následne odstránila, čo objektívne nemožno považovať za konanie v súlade s právom alebo s dobrými mravmi. Žalobca dodáva, že žalovaná doteraz nezaplatila žalobcovi náhradu trov právoplatného konania sp. zn. 26C/267/2014 napriek viacerým písomným výzvam, pričom dňom právoplatnosti uvedeného rozsudku je 25.1.2019.

Žalobca odmieta obvinenia žalovanej, že by bol alkoholik, gambler, ktoré môžu naplniť obsah ohovárania. Potvrdili to aj svedkovia navrhnutí žalobcom (Y. Q. a D. N.), čo konajúci súd absolútne ignoroval. Žalobca odmieta aj tvrdenie žalovanej, že by spoločný úver strán bol minutý na záľuby žalobcu (pohostinstvá, automaty).

Čo sa týka svedeckej výpovede matky žalovanej, ktorú súd prvej inštancie považoval za smerodajnú, žalobca ju oproti tomu považuje za zaujatú v prospech žalovanej, tvrdenia vôbec neboli podložené. Ďalej ju považuje za zmätočnú, napríklad čo sa týka uvedenia dátumu výmeny zámky na vchodových dverách spoločného domu, pretože ju žalovaná spolu so svedkyňou vymenili svojvoľne na zabránenie následnému vstupu žalobcu, a nie z dôvodu, že by žalobca tieto dvere rozbil. Keby bol žalobca agresívny voči svedkyňi, ako tvrdila, tak by istotne bola privolala políciu aj ona, čo sa však nestalo. Svedkyňa, rovnako ako žalovaná uvádzali, že žalobca spoločnej nehnuteľnosti od nich nadobudol darom a napriek tomu sa mal správať nevhodne, avšak v konaní sp. zn. 26C/267/2014 súd právoplatne rozhodol, že žalovaná žalobcovi predmetné nehnuteľnosti nedarovala (darovanie bolo označené iba formálne), ale žalobca ich získal za peniaze, t. j. kúpou. Svedkyňa, keď bola vypočutá druhýkrát v štádiu konania, keď bola vec vrátená na súd prvej inštancie, neuviedla nové skutočnosti, čo potvrdil aj súd v napadnutom rozsudku.

Žalovaná nepredložila žiadny relevantný dôkaz, ktorým by žalobcom uplatnený nárok mohla spochybniť. Nerozporovala ani dôvodnosť obsahu žaloby, ani výšku žiadanej peňažnej sumy (neposkytla ani protinávrh), výlučne sa bránila údajným porušovaním dobrých mravov zo strany žalobcu. Žalovaná proti uplatnenému peňažnému nároku žalobcu námietky prvýkrát vzniesla až na poslednom pojednávaní dňa 27.2.2020 po 5 rokoch trvania súdneho sporu, avšak bez akýchkoľvek konkrétností: neuviedla ani, akú sumu nájomného za predmetné nehnuteľnosti by považovala za primeranú. Ak by tak učinila, a ktorá suma by nekorešpondovala s názorom žalobcu, žalobca by istotne ako dôkaz navrhol napr. znalecký posudok, v súlade so zásadou koncentrácie konania. V zmysle § 149 a 150 CSP žalobca ako prostriedok procesného útoku uplatnil skutkové tvrdenie v sume bezdôvodného obohatenia, pričom popieranie tohto skutkového tvrdenia žalovanou podľa § 151 ods. 2 CSP je potrebné považovať za neúčinné z dôvodu, že neuviedla vlastné tvrdenia - postup a záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 35 rozsudku teda nie je správny a je arbitrárny, hodnotu bezdôvodného obohatenia mal mať za zistenú na základe uplatneného nároku žalobcu, keďže žalovaná inú sumu neuviedla. Konajúci súd v rozsudku ale konštatuje (bod 29): „Keďže žalobca je skutočne vylúčený z užívania veci, ktorej spoluvlastníkom nesporne je, patrilo by

mu právo požadovať po tom, čo sa neúspešne pokúsil o dohodu so žalovanou, vyplatenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu od žalovanej. Výška tejto náhrady by sa pritom rovnala obvyklej cene za nájom obdobných nehnuteľností v danej lokalite.“ Oproti tomu v bode 35 rozsudku súd uvádza, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v časti výšky uplatneného nároku, súd ho nemohol považovať za nepochybne zistený. Toto konštatovanie však v pôvodnom rozsudku uvedené nebolo, pretože ani nemohlo byť s poukazom na to, že žalovaná právny základ a výšku uplatneného nároku vôbec nerozporovala. Účinne v tomto smere nekonala ani v štádiu konania po vrátení veci na súd prvej inštancie. Z tohto dôvodu žalobca uvedený záver súdu nepovažuje za správny a presvedčivý.

Súd prvej inštancie nesprávne, neobjektívne a jednostranne vyžaduje od žalobcu, aby podal návrh na súd na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, pričom žalovanej túto „povinnosť“ nepriznáva. Navyše, samotný žalobca bol iniciátorom dohody o vyporiadanie spoločného majetku. Žalobca poznamenáva, že žalovaná sa obrátila na súd v spore o určenie vlastníckeho práva spoločných nehnuteľností proti žalobcovi so zámerom získať výlučné vlastnícke právo (vrátením daru - bez protiplnenia, napriek tomu, že žalobca vlastnícke právo nadobudol kúpou), po tom, čo sa na ňu žalobca s návrhom na vyporiadanie obrátil, avšak neúspešne. Žalobca poukazuje na pravidlo, že ten, kto sa dobrých mravov dovoľáva, sám nemôže konať v rozpore s dobrými mravmi, ak sám neprejavil snahu, aby sa právo nemohlo zneužiť. Dispozičné vlastnícke právo možno len výnimočne obmedzovať zákonom. Každé obmedzenie musí rešpektovať zásadu, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Aplikácia ustanovenia § 3 O.z. v predmetnej veci nie je dôvodná. Žalovaná nielenže nepreukázala v tomto konaní porušovanie dobrých mravov zo strany žalobcu (tvrdeniami, ktoré vôbec neosvedčila), ale sama dobré mravy porušila. Porušila aj žalobcovu právo, obmedzila ho, nerešpektovala, že jej a žalobcovu vlastnícke právo k spoločnej nehnuteľnosti majú rovnaký obsah a ochranu. Neprejavila žiadnu mieru tolerancie, bez dostatočnej miery predvídavosti z následkov, ktoré môžu nastať jej násilným a nezákonným obmedzením vlastníckeho práva žalobcu. Z vyššie uvedených dôvodov v prípade žalobcu sa dá usúdiť, že nejde voči žalovanej o šikanózný výkon práva.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila. Odvolací návrh nepodala.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam odvolateľa považovať za vo výroku vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasit s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovne:

5. Podľa § 137 ods. 1 O.z. podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

Charakteristická črta podielového spoluvlastníctva, podľa ktorej práva a povinnosti k spoločnej veci zodpovedajú veľkosti ich podielov, sa premieta aj do užívania spoločnej veci. Spoluvlastník, ktorý neužíva spoločnú vec má právo na náhradu za to, že ju neužíval vôbec, alebo v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu a ten spoluvlastník, ktorý užíva vec nad rámec spoluvlastníckeho podielu, v prípade, že absentuje dohoda spoluvlastníkov, zodpovedá z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 O. z. tomu, na úkor koho toto obohatenie získal (záver Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 471/2005 a poznámky).

Pojem hospodárenie so spoločnou vecou zahŕňa aj užívanie spoločnej veci jej spoluvlastníkmi (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 2528/1998, R 31/2000).

Podľa § 139 ods. 2 a 3 O.z.: (2) O hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd; (3) Ak ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, môžu prehlasovaní spoluvlastníci žiadať, aby o zmene rozhodol súd.

Zo znenia ust. § 139 ods. 2 a 3 O.z. vyplýva, že zákon vo vzťahu k rozhodovaniu o hospodárení so spoločnou vecou rozlišuje bežné hospodárenie a hospodárenie, ktoré má za následok dôležitú zmenu spoločnej veci. Pod hospodárením so spoločnou vecou v zmysle ods. 2 sa rozumie bežné hospodárenie ako je napríklad údržba veci, jej oprava, úprava s cieľom zachovať jej účelné využitie. Nakoľko pre výkon práv a povinností spoluvlastníkov je rozhodujúca výška (podiel) spoluvlastníckeho podielu, výška podielu je rozhodujúca aj pre hospodárenie so spoločnou vecou, okrem ak sa zmluvné strany o hospodárení nedohodnú inak. V prípade, ak nedôjde k dohode týkajúcej sa bežného hospodárenia s vecou, pre konečný záver je síce rozhodujúca zhoda väčšiny spoluvlastníkov počítaná podľa veľkosti podielov, avšak vtedy, ak sa nedosiahne väčšina, na návrh niektorého zo spoluvlastníkov rozhodne súd. Zákon nemá lehotu na podanie takéhoto návrhu. Preto platí všeobecná trojročná lehota na podanie návrhu na súd, pričom začiatok tejto lehoty je daný rozhodnutím, ktorým došlo k rovnosti hlasovania spoluvlastníkov. V každom prípade, a to bez zreteľa na to, o hospodárenie akého charakteru ide, zákon prioritne predpokladá uzavretie dohody spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou. Dohoda spoluvlastníkov môže byť uzavretá aj neformálne, dokonca aj konkludentne, za predpokladu, že prejav zmluvných strán je nesporný. Samotný obsah dohody so spoluvlastníkom môže spočívať v dohode, podľa ktorej si spoluvlastníci rozdelia užívanie na jednotlivito vyčlenené časti spoločnej veci, alebo že vec budú užívať striedavo, prípadne že vec bude užívať iba jeden (alebo niektorý zo spoluvlastníkov). Zmluvné strany môžu dohodnúť, že užívanie bude bezodplatné, a to bez zreteľa na výšku spoluvlastníckeho podielu. Súčasťou dohody môže byť aj náhrada za užívanie presahujúce spoluvlastnícky podiel.

Existenciu dohody nemožno vyvodzovať z faktického, hoci dlhodobého, stavu užívania veci, s ktorým nesúhlasili všetci spoluvlastníci. V takýchto prípadoch je potrebné vždy konkrétne posúdiť, či dlhšie trvajúci spôsob užívania je výsledkom dohody spoluvlastníkov alebo sa vyvinul fakticky bez toho, aby takáto dohoda existovala.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo/1645/2013 záver o užívaní veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu a s tým spojená povinnosť poskytnutia náhrady v plnom rozsahu „nadužívania“ spoluvlastníckeho podielu druhého spoluvlastníka predpokladá, že niektorý zo spoluvlastníkov užíva spoločnú vec výlučne sám, či už fyzickým faktickým užívaním alebo bránením v užívaní druhému spoluvlastníkovi. Ak však niektorý zo spoluvlastníkov užíva spoločnú vec iba sčasti, pri určení rozsahu prípadného „nadužívania“ spoločnej veci je nutné posúdiť kvalitu častí používaných jednotlivými spoluvlastníkmi.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo 1795/2011 hospodárením so spoločnou vecou v zmysle § 139 ods. 2 O.z. sa rozumie tiež užívanie nehnuteľností. Každý spoluvlastník má právo užívať spoločnú vec v miere zodpovedajúcej jeho spoluvlastníckemu podielu (§ 137 ods. 1 O.z.) a ak existujúce pomery neumožňujú niektorému spoluvlastníkovi plnú realizáciu tohto práva, patrí mu za to zodpovedajúca náhrada (§ 458 ods. 1 obč. zák.) ako kompenzácia bezdôvodného obohatenia. Právo na peňažnú náhradu nevzniká iba vtedy, ak bola medzi spoluvlastníkmi uzavretá dohoda o bezodplatnom užívaní spoločnej nehnuteľnosti.

Podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 28Cdo 2021/2010: Podielovému spoluvlastníkovi, ktorý užíva spoločnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, vzniká bezdôvodné obohatenie (§ 451 O.z.), za ktoré musí ostatným spoluvlastníkom poskytnúť peňažnú náhradu ako ekonomickú protihodnotu toho, čo nemôže byť vrátené. Pre určenie rozsahu obohatenia, ktoré má byť vydané, je potom rozhodujúci stav v okamihu, keď sa nadobudlo alebo kedy sa prijaté plnenie stalo bezdôvodným obohatením. Výška náhrady sa odvodzuje od prospechu, ktorý získal plnením bez právneho dôvodu účastník, majúca za

povinnosť majetkový prospech vydať. V prípade užívania nehnuteľnosti bez právneho dôvodu sa výška prospechu spravidla meria s obvyklou hladinou nájomného v danom mieste a čase.

Ustanovenie § 137 ods. 1 O.z. upravuje vnútorné vzťahy spoluvlastníkov vymedzujúc rozsah, v akom sa podieľajú na výkone vlastníckych oprávnení k spoločnej veci. Nedotýka sa tretích osôb, ktoré nie sú spoluvlastníkmi a teda nie sú ani nositeľmi práv a povinností vyplývajúcich zo spoluvlastníckeho vzťahu. Právne vzťahy spoluvlastníkov voči tretím osobám sa riadia ustanovením § 139 ods. 1 O.z., v zmysle ktorého z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 O.z.. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/184/2010 z 27.10.2010)

Ak okolnosti konkrétneho prípadu neumožňujú niektorému z podielových spoluvlastníkov užívať spoločnú vec v rozsahu, ktorý zodpovedá veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu, má tento spoluvlastník nárok na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady. Analogicky podielovému spoluvlastníkovi, ktorý užíva spoločnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu bez poskytnutia náhrady za takéto „nadužívanie“, vzniká bezdôvodné obohatenie, za ktoré musí ostatným spoluvlastníkom poskytnúť peňažnú náhradu ako ekonomickú protihodnotu toho, čo nemôže byť vrátené. Pre určenie rozsahu obohatenia je potom rozhodujúci stav v okamihu, keď sa nadobudlo, alebo kedy sa prijaté plnenie stalo bezdôvodným obohatením. Výška náhrady sa odvodzuje od prospechu, ktorý získal plnením bez právneho dôvodu účastník, majúci povinnosť vydať majetkový prospech. V prípade užívania nehnuteľnosti bez právneho dôvodu sa výška prospechu spravidla určí na základe obvyklej výšky nájomného v danom mieste a čase. Uvedené závery platia, samozrejme, len za predpokladu, že z dohody spoluvlastníkov nevyplýva niečo iné, napríklad, že za užívanie nad rámec zodpovedajúci spoluvlastníckemu podielu nebudú nič hradieť. Prax pripustila uzatvorenie takej dohody, podľa ktorej jeden zo spoluvlastníkov bude hradieť náklady do spoločnej veci (domu) a druhý spoluvlastník mu umožní ako náhradu za vynaloženie týchto nákladov v nehnuteľnosti bývať. (Veľké komentáre, Občiansky zákonník I, str. 979, Nakladateľství C.H.Beck)

Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania správne ustálil skutkový stav veci, podľa ktorého strany sporu sú spoluvlastníkmi dotknutých nehnuteľností (špecifikovaných v tentokrát napadnutom rozsudku, zapísaných na LV č. XXX a LV č. XXXX pre k. ú. Y.), každý v pomere jednej polovice k celku, pričom po ich nezhodách žalobca na požiadanie žalovanej dotknuté spoločné nehnuteľnosti vo februári 2014 opustil a tieto od uvedeného obdobia fyzicky neužíva, tieto užíva v celosti žalovaná spolu s maloletými deťmi strán sporu (V., nar. XX.X.XXXX a H., nar. X.X.XXXX) a so svojou matkou (H. A.), pričom tento stav pretrváva od februára 2014, ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporu spornou. Odvolací súd len na spresnenie dopĺňa, že parc.č. 2365/13 - záhrada o výmere 574 m², zapísaná na LV č. XXXX pre k. ú. Y., bola v bezpodielovom spoluvlastníctve strán sporu (v tom čase manželov) od roku 2007 do 5.2.2013, ktoré BSM zaniklo právoplatnosťou rozvodu strán (6.2.2013), a následne od 6.2.2013 v síce zaniknutom avšak nevyporiadanom BSM až do 6.2.2016 (do vyporiadania BSM uplynutím doby, § 149 ods. 4 O.z.), odkedy je v podielovom spoluvlastníctve strán sporu, pričom podiel každej strany je 1 vzhľadom k celku.

Pokiaľ žalobca/odvolateľ v odvolaní namietal, že zo spoločných nehnuteľností bol vyhodенý a nie požiadany o odchod, čo mala žalovaná uviesť na polícii (vyjadrenie žalovanej na polícii v spise na č.l. 194) a čo mal súd prvej inštancie správne uviesť v rozsudku, odvolací súd k tejto námietke uvádza: Žalovaná v jej prvom vyjadrení zo 4.9.2015 uviedla, že pre zlé správanie sa žalobcu počas rozvodového konania a po rozvode bolo jeho zotrvanie na nehnuteľnosti neudržateľné a keďže polícia ich nemohla

ochraňovať 24 hodín denne, bola nútená požiadať žalobcu, aby sa odsťahoval; právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní dňa 20.4.2017 uviedla, že nakoľko príslušníci PZ žalovanej uviedli, že ju nemôžu ochraňovať 24 hodín, požiadala žalovaná žalobcu aby nehnuteľnosti opustil a odsťahoval sa z nich, keďže to nebol ochotný urobiť, musela ho žalovaná z nehnuteľnosti vykázať; v podaní z 2.5.2017 žalovaná uviedla, že keďže ich deti mali zo správania žalobcu zdravotné problémy a traumy tak ho požiadala, aby opustil nehnuteľnosť a nech sa odsťahuje; do zápisnice o jej výsluchu ako svedka-poškodeného na OR PZ v Galante dňa 27.10.2017 žalovaná, na otázku obhajkyne obvineného žalobcu odkedy s ňou žalobca nebýva a prečo, uviedla, že po rozvode s nimi býval ešte asi rok do konca roka 2013, vtedy ho vyhodila; svedkyňa H. A. na pojednávaní dňa 10.5.2018 na otázku právnej zástupkyne žalobcu uviedla, že keď požiadali žalobcu aby opustil spoločnú domácnosť, odišiel sám s dvomi policajtmí, predtým však všetko rozmlátil, keď odchádzal povedal, že ide do hotela, aby to zaplatili. Slovo vyhodiť má viacero významov (1. hodením, prudkým pohybom dostať von al. do výšky, 2. energicky prinútiť na odchod z nejakého miesta, 3. uviesť do hry, 4. minúť) a hoci ho obe strany použili, s poukazom na jeho význam a na skutočnosť, že ani žalobca netvrdil, že by ho žalovaná fyzicky prinútila k odchodu, súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobca na požiadanie žalovanej spoločné nehnuteľnosti vo februári 2014 opustil. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti uviedol, že predtým podal návrh na rozvod manželstva z dôvodu nevery žalovanej a nepodala ho žalovaná z dôvodov na strane žalobcu, odvolací súd k tomu uvádza, že žalobca k žalobe priložil rozvodový rozsudok (bez jeho druhej strany), z ktorého vyplýva iba to, že návrh na rozvod podal žalobca, že z jeho výsluchu bolo zistené, že manželstvo neplní svoj účel a manželia žijú oddelene od decembra 2011, odkedy spolu nekomunikujú, odcudzili sa a nemienia manželské spolužitie obnoviť, za hlavnú príčinu rozvratu manželstva boli ustálené povahové nezhody. Navyiac ako už bolo vyššie uvedené dôvod, pre ktorý žalobca ako spoluvlastník spoločné nehnuteľnosti neužíva, nie je právne významný.

Súd prvej inštancie tiež správne uzavrel, že žalovaná ako spoluvlastníčka užíva dotknuté nehnuteľnosti v celosti, teda aj spoluvlastnícky podiel žalobcu a keďže žalobca je skutočne vylúčený z užívania dotknutých nehnuteľností, ktorých spoluvlastníkom nesporne je, patrilo by mu právo požadovať po tom, čo sa neúspešne pokúsil o dohodu so žalovanou, vyplatenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu od žalovanej, výška tejto náhrady by sa pritom rovnala obvyklej cene za nájom obdobných nehnuteľností v danej lokalite. Takéto právo by žalobcovi nesporne prislúchalo, avšak súd prvej inštancie v konaní správne vyhodnotil obranu žalovanej, ktorá poukazovala na porušovanie dobrých mravov zo strany žalobcu a taktiež prihliadol na širšie súvislosti prejednávaneho sporu.

Podľa § 3 ods. 1 O.z. výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Dobrymi mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24.2.2011 sp. zn. IV. ÚS 55/2011-19).

Výkon práv v súlade s dobrými mravmi predstavuje princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva sudcovi priestor pre uplatňovanie pravidiel slušnosti. Pojem „dobré mravy“ nemožno vykladať iba ako súbor mravných pravidiel užívaných ako korektívy či doplňujúci obsahový faktor výkonu subjektívnych práv a povinností, ale ako príkaz sudcom rozhodovať praeter legem alebo dokonca contra legem, pokiaľ ide o reprobáciu konaní priečiacich sa dobrým mravom. Dobré mravy v tomto poňatí teda sú súhrnom etických, všeobecne uznávaných a udržiavaných zásad. Takto vykonaný výklad pojmu „dobré mravy“ vo svojom súhrne presahuje aj Listinu základných práv a slobôd. Výkon žiadneho práva nesmie byť pláštikom zakrývajúcim nemravnosť. (por. IV. ÚZ 1735/2007 (ÚS ČR)) Podľa rozsudku NS ČR sp. zn. 22 Cdo 1567/2004: Šikanovaním je taký výkon práva, ktorého jediným cieľom je poškodiť iného. Konanie, ktoré je šikanózne alebo ktoré je zneužitím práva, platný Občiansky zákonník výslovne nepostihuje; takéto konanie je však v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 O.z.), a preto mu možno za podmienok uvedených v tomto ustanovení odoprieť ochranu. To, či ide o konanie v rozpore s dobrými mravmi je právnou otázkou, ktorej posúdenie vyplýva zo zistených skutkových okolností.

Ustanovenie § 3 ods. 1 O.z. zakazuje taký výkon práv a povinností, ktorý by bol v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálky, s princípmi právneho štátu a občianskej spolupatričnosti. Vo vzájomnom vzťahu subjektov občianskeho práva uvedené znamená, že v prípade dobrých mravov ide o elementárnu slušnosť, vzájomné rešpektovanie sa a potrebnú mieru tolerancie, všetko vo vhodnej miere a únosnosti. S poukazom na § 3 O.z. je možné odoprieť ochranu aj takému výkonu práva, ktorý sa ocitne v rozpore s dobrými mravmi. Znamená to, že s prihliadnutím na okolnosti spočívajúce v osobe alebo pomeroch účastníka, ktoré svojou závažnosťou mimoriadny ohľad vyžadujú, je dôvod na nepriznanie

uplatňovaného nároku. Je však nevyhnutné dbať o to, aby ten, kto sa dobrých mravov dovoľáva, sám nekonal v rozpore s dobrými mravmi (R 39/1986).

Súd prvej inštancie po vyhodnotení konania a správania sa žalobcu dospel k záveru, že konanie žalobcu nie je konaním súladným s kritériami dobrých mravov a v jeho prípade ide o šikanóznny výkon práva postihujúci nielen žalovanú, ale aj ich spoločné maloleté deti, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebol syn H. ešte plnoletý, syn V. nadobudol plnoletosť 27.5.2019 (teda s výnimkou posledného roku bol v rozhodnom období, za ktoré bol nárok uplatnený maloletý), v čase rozhodovania odvolacieho súdu už sú obaja plnoletí.

Súd prvej inštancie dôvodil, že žalobca pri podaní svojej žaloby zohľadňoval iba svoje práva bez prihliadnutia na tú skutočnosť, že nehnuteľnosť spolu so žalovanou užívajú aj ich spoločné maloleté deti. Bol názoru, že nie je morálne požadovať na jednej strane od žalovanej vyplatenie náhrady za užívanie celej nehnuteľnosti a na druhej strane dlhodobo neplatiť súdom určené výživné. Skutočnosť, že žalovaný má značnú zaostalosť na výživnom vo výške niekoľkých tisícov eur žalovaný pred súdom nespochybnil. Je základnou povinnosťou každého z rodičov podieľať na uspokojovaní potrieb svojich maloletých detí. Postup žalobcu, ktorý na jednej strane svoje povinnosti voči maloletým deťom dlhodobo ignoruje a na druhej strane požaduje od ich matky vyplatenie nemalej finančnej čiastky môže spôsobiť iba to, že uspokojovanie potrieb maloletých detí, ktorým poskytuje osobnú starostlivosť matka bude ohrozené. V konaní mal taktiež za preukázané, že žalobca sa po rozvode so žalovanou nesprával v súlade s dobrými mravmi. Táto skutočnosť nevyplýva len zo svedeckých výpovedí svedkýň J., I. a A., ale hlavne z vyjadrenia Obvodného oddelenia Policajného Zboru Trstice z 18.10.2015, z ktorého vyplynul jednoznačný záver, že po zistení stanovísk príslušníkov OO PZ, ktorí zasahovali pri konfliktoch sporových strán bolo potrebné skonštatovať, že primárnou príčinou konfliktov medzi sporovými stranami bolo agresívne správanie sa žalobcu voči žalovanej a ostatným členom rodiny. Za podstatnú a dôležitú svedeckú výpoveď (hoci táto bola žalobcom spochybňovaná ako tendenčná a zaujatá v prospech žalovanej) považoval výpoveď syna strán V. I., ktorý emotívnym spôsobom jednoznačne uviedol, že bol svedkom správania sa žalobcu, ktoré je v príkrom rozpore s dobrými mravmi a ktoré sa prejavovalo tak, že žalobca žalovanú fyzicky napadol a taktiež svojim konaním narušal pokojné rodinné spolužitie, kedy malo dochádzať k rozbíjaniu zariadenia. Túto svedeckú výpoveď aj napriek výhradám žalobcu vyhodnotil ako dôveryhodnú, nakoľko svedok dôveryhodným spôsobom opísal konflikty v rodine, ktoré konflikty zanechali v svedkovi hlboké stopy, čo bolo zrejme aj z jeho emotívneho prejavu, pričom súd zastáva názor, podľa ktorého je fyzická prítomnosť dieťaťa pri situácii keď otec napadne jeho matku skutočnosťou, ktorá v tomto dieťati zanechá hlbšiu pamäťovú stopu než to, čo toto dieťa aj keď v neskoršom období uviedlo pred orgánom sociálno-právnej ochrany detí a mládeže. Takáto skutočnosť preto podľa súdu nie je spôsobilá nabúrať dôveru vo vierohodnosť takéhoto svedka. Čo sa týka vyjadrení svedkov navrhnutých žalobcom tieto hodnotili osobu žalobcu, avšak ani jeden z týchto svedkov nebol osobne prítomný pri konfliktoch sporových strán a disponoval iba sprostredkovanými informáciami od žalobcu. O negatívnom vplyve správania sa žalobcu taktiež svedčia aj závery pedopsychiatričky, ktorá vyšetřovala jedno z maloletých detí sporových strán, keď z lekárskej správy MUDr. F. K. - pedopsychiatričky so sídlom v Dunajskej Strede zistil, že v dôsledku situácie v rodine a hlavne v dôsledku správania sa žalobcu boli u maloletého H. I. diagnostikované pocity sklamaní a strach zo žalobcu, maloletý taktiež prežíval obavy o bezpečie matky, seba a celej rodiny, objavili sa u neho aj vegetatívne prejavy úzkosti, osobnosť maloletého bola vyhodnotená ako detská, traumatizovaná agresívnymi prejavmi žalobcu voči rodine, pedopsychiatrička v rámci liečby odporučila aj obmedzenie styku maloletého s otcom, závery vyslovené ošetrovateľom maloletého neboli žalobcom v konaní spochybnené. Z uvedených dôkazov taktiež podľa názoru súdu prvej inštancie vyplynul záver, že žalobca sa počas spoločného užívania nehnuteľností po rozvode so žalovanou správal voči žalovanej a ich maloletým deťom v rozpore s dobrými mravmi a obmedzoval žalovanú a ich maloleté deti v pokojnom užívaní nehnuteľnosti, teda výkonom svojich práv obmedzoval vo výkone práv iných. Za ďalší aspekt v konaní žalobcu, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi ustálil súd prvej inštancie aj to, že žalobca aj napriek tomu, že vedel o existencii spoločného záväzku strán voči banke a existencii záložného práva k spoločným nehnuteľnostiam, prestal bez dohody so žalovanou uhrádzať poskytnutý úver a spôsobil situáciu, že reálne hrozil výkon záložného práva, ktorý by postihol aj jeho spoluvlastnícky podiel, ktorú hrozbu musela odvracať výhradne žalovaná formou uznania dlhu a uzavretím dohody o splátkach s bankou. Súd preto konštatoval, že žalobkyňa sama bez spolupôsobenia žalobcu vykonala platby a úkony smerujúce k tomu, že aj spoluvlastnícky podiel žalobcu nebol predmetom výkonu záložného práva. V konaní resp. nekonaní žalobcu tu podľa názoru súdu bol opäť badať postoj, že žalobca akcentuje iba výkon svojich práv bez toho aby tomu zodpovedalo aj plnenie si povinností. Keď žalobca tvrdí,

že ako spoluvlastník nehnuteľností má právo na ich užívanie má podľa názoru súdu aj povinnosť o tieto nehnuteľnosti sa starať. V prejednávanej spore boli zo strany žalovanej vznesené námietky a popreté vyčíslenie nároku žalobcom, pričom žalobca na takýto postup sporovej strany žiadnym spôsobom nereagoval a nepredložil súdu dôkazné prostriedky za účelom vyvrátenia pochyb a popretia výšky svojho nároku. Keďže žalobca takýmto spôsobom nereagoval, privodil si riziko straty sporu aj v dôsledku neunesenia dôkazného bremena v časti výšky ním uplatneného nároku, pretože tento keďže bol popretý protistranou, nemohol súd považovať za nepochybné zistený. Taktiež vyhodnotil výkon práva realizovaný žalobcom prostredníctvom iniciovania prejednávanej spore za šikanózne a to aj vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobca do dnešného dňa nepodal žalobu o vyporiadanie spoluvlastníctva, a to dokonca ani po právoplatnom ukončení sporu o vrátenie daru, ba práve naopak, zotrúva v právnom stave a svoje práva spoluvlastníka realizuje iba tak, že postupne rozširuje výšku svojho nároku voči žalovanej, žalobca aj keď neužíva nehnuteľnosti ktorých je spoluvlastníkom a jeho úsilie by malo smerovať k odstráneniu tohto stavu, svoje práva spoluvlastníka realizuje iba tak, že sa domáha náhrady voči žalovanej.

So všetkými uvedenými závermi, na základe ktorých dospel súd prvej inštancie k názoru, že žalobe nie je možné vyhovieť, pretože žalobca nevykonáva a nevykonával svoje práva v súlade s dobrými mravmi a z jeho strany ide o šikanózne vykonávanie práva sa odvolací súd stotožnil. Odvolateľova námietka o nedôvodnosti aplikácie ust. § 3 O.z. v predmetnej veci tak nebola dôvodnou, rovnako ani námietky že žalovaná nepreukázala porušovanie dobrých mravov zo strany žalobcu, že sama dobré mravy porušila a že nejde voči nej o šikanózne vykonávanie práva. Pokiaľ odvolateľ vytkol súdu prvej inštancie, že od neho na rozdiel od žalovanej vyžaduje aby podal návrh na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, odvolací súd k tomu uvádza, že súd to po žalobcovi nežiadal, iba skonštatoval, že výkon jeho práva je šikanózne aj vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobca do dnešného dňa nepodal žalobu o vyporiadanie spoluvlastníctva a to dokonca ani po právoplatnom ukončení sporu o vrátenie daru, ba práve naopak, zotrúva v právnom stave a svoje práva spoluvlastníka realizuje iba tak, že postupne rozširuje výšku svojho nároku voči žalovanej. Z uvedeného teda dospel súd prvej inštancie k názoru, že sám žalobca aj keď neužíva nehnuteľnosť ktorej je spoluvlastníkom a jeho úsilie by malo smerovať k odstráneniu tohto stavu, svoje práva spoluvlastníka realizuje iba tak, že sa domáha náhrady voči žalovanej. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje.

Odvolateľ označil výpoveď svedka V. I. za zaujatú, tendenčnú a v prospech žalovanej, tohto svedka žalovaná navrhla až po tom, čo odvolací súd vrátil vec na súd prvej inštancie a preto vypočutie svedka považuje odvolateľ za porušenie zásady koncentrácie podľa § 153 CSP, keďže tento dôkaz mohla žalovaná navrhnúť už oveľa skôr v priebehu konania, a teda podľa jeho názoru ide o účelový návrh (túto námietku uplatnil už na pojednávaní 26.11.2019), súd prvej inštancie sa s námietkami žalobcu k nemu nezaoberal. Nie je pravdou tvrdenie svedka, že ho žalobca mal kontaktovať iba raz, keďže žalobca sa aspoň cez riaditeľku školy a triednu učiteľku snažil získať informácie o prospechu svojho syna pravidelne, keďže žalovaná mu styk so synmi zakazovala, o čom svedčí aj úradný záznam Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny - oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately v Dunajskej Strede zo dňa 12.9.2017, podľa ktorého žalobca uviedol, že žalovaná mu styk s deťmi neumožňuje, a tak mu úrad odporučil, aby podal návrh na výkon rozhodnutia. K vyjadreniu syna, že mu žalobca platí výživné vo výške 100 eur mesačne, uviedol žalobca, že nejde o zameškané výživné, ale pravidelné výživné v zmysle rozsudku súdu a neplatí ho od septembra, ale už od mája 2019. Dovtedy platil podľa svojich možností a schopností. Zameškané výživné žalobca splatil už v celosti ku dňu 30.10.2019 k rukám žalovanej, keď peniaze získal z titulu dedenia. Uskutočnenú platbu poštovým poukazom oznámil žalovanej, aj súdnemu exekútorovi konajúcemu vo veci, peniaze sa mu z pošty nevrátili, čiže žalovaná ich prevzala, napriek tomu súdny exekútor doteraz nedal príkaz na výmaz exekučného záložného práva z katastra nehnuteľností, zriadeného na nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto súdneho konania. Konajúci súdny exekútor je v rodinnom pomere žalovanej ako bratranec-sesternica. Žalobcovi nie je známe, prečo syn o úplnom splatení výživného nemá vedomosť, synovi platí pravidelné výživné napriek tomu, že už je schopný sám sa živiť, nakoľko už pracuje a má pravidelný príjem. Tieto skutočnosti preukazujú, že žalobca nekoná v rozpore s dobrými mravmi; zameškané výživné splatil akonáhle získal väčšiu peňažnú sumu a platí synovi výživné, aj keby v zmysle zákona o rodine už nemusel. Konajúci súd ignoroval vyjadrenie a dôkaz žalobcu - ústrižok poštového poukazu o zaplatení sumy 868 eur + 7.000 eur z titulu zameškaného výživného z 23.9.2019 a z 30.10.2019. Túto skutočnosť uznala aj žalovaná na pojednávaní dňa 26.11.2019, kedy uviedla, že „žalobca celkovo uhradil 7.800 eur“.

Odvolací súd k týmto námietkam uvádza, že súd prvej inštancie sa námietkami žalobcu proti výpovedi svedka V. I. (ako už bolo vyššie odvolacím súdom uvedené) zaoberal (v 32. bode odôvodnenia). Tvrdenie odvolateľa, že sa aspoň cez riaditeľku školy a triednu učiteľku snažil získať informácie o prospechu

svojho syna pravidelne, keďže žalovaná mu styk so synmi zakazovala, nie je v rozpore s tvrdením svedka, že jeho osobne mal žalobca kontaktovať iba raz. Úradný záznam z 12.9.2017 zasa svedčí iba o tom aké tvrdenia predniesol žalobca na ÚPSVaR Dunajská Streda, nejde o tvrdenia daného úradu (že žalovaná žalobcovi styk s deťmi zakazovala). Iba na základe jeho tvrdení (úradom žiadnym spôsobom neposudzovaných) mu odporučili podanie návrhu na výkon rozhodnutia, čo je všeobecné odporúčanie pre každého oprávneného, ktorý tvrdí, že povinný neplní exekučným titulom mu uloženú povinnosť. Nie je zrejmé prečo odvolateľ vytýka práve svedkovi ne/konanie súdneho exekútora, skutočnosť, že svedok nemá vedomosť o úplnom splatení zameškaného výživného žalovanej a skutočnosť, že žalobca svedkovi platí výživné (aj keď podľa názoru žalobcu mu už táto povinnosť zanikla). Pokiaľ žalovaná potvrdila (a nesporeovala) tvrdenie žalobcu o zaplatení zameškaného výživného, táto skutočnosť bola nesporná a nebolo potrebné sa zaoberať ústrižkami o zaplatení (v sporovom konaní súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán). Tiež nie je zrejmé, prečo by za konanie súladné s dobrými mravmi malo byť považované oneskorené zaplatenie zameškaného/zročného výživného hneď po získaní väčšej sumy peňazí žalobcom, odvolací súd je názoru, že pokiaľ by bolo plnené súdom stanovené výživné na mal. deti zo strany žalobcu riadne a včas, nevznikol by na výživnom žiaden nedoplatok. Doplatenie nedoplatku na výživnom bolo povinnosťou žalobcu, ktorú napokon splnil, čo však nič nemení na tom, že dlhé roky dlžil žalovanej vysokú sumu na výživnom pre mal. deti. Vo vzťahu k námietke odvolateľa o porušení sudcovskej koncentrácie výpoveďou svedka V. I., odvolací súd poukazuje na ust. § 470 ods. 2 vety druhej CSP, podľa ktorého ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácií konania, ak by boli v neprospech strany. Nakoľko konanie v predmetnom spore začalo 30.3.2015 (t. j. pred účinnosťou CSP), nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o sudcovskej koncentracii, nakoľko by boli v neprospech žalovanej.

Odvolateľ namieta, že sa súd prvej inštancie nezaoberal právoplatným rozsudkom OS Galanta sp. zn. 26C/267/2014 v spojení s uznesením KS v Trnave sp. zn. 9Co/60/2018 a jeho právnym záverom, na ktorý žalobca poukazoval, kde súd taktiež posudzoval a vyhodnocoval konanie žalobcu vo vzťahu k žalovanej a členom jej rodiny v súvislosti s dobrými mravmi. Odvolateľ spochybnil aj vyjadrenie OO PZ Trstice z 18.10.2015, na ktoré sa súd prvej inštancie odvoláva a považuje ho za relevantný dôkaz, zobral ho ako fakt napriek tomu, že súd v konaní sp. zn. 26C/267/2014 skúmajúc ten istý skutkový stav medzi stranami na základe vykonaných dôkazov ustálil, že zdrojom konfliktov medzi stranami v sledovanom období boli obe strany - vinu nemožno priznať iba jednej z nich („vzťahy vzájomne konfliktné“). Žalobca nebol uznaný za vinného z priestupku ani trestného činu. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal ani lekárskou správou zo dňa 23.4.2013 (fyzický útok žalovanej na žalobcu). Považoval za nelogický úsudok OO PZ o tom, že výlučným pôvodcom konfliktov mal byť žalobca, keďže prijalo najmenej 8 oznámení, na základe ktorých boli na adrese bydliska strán sporu preverovať situáciu, z čoho 6 následne prejednal Okresný úrad Galanta s tým, že obvineným z priestupku bol 3x žalobca a rovnako 3x žalovaná, tzn. na základe týchto skutočností OO PZ nemohol objektívne dospieť k uvedenému záveru, preto ho žalobca považuje za tendenčné.

Odvolací súd uvádza, že rozsudku Okresného súdu Galanta zo 4.10.2017 č. k. 26C/267/2014-141 vyplýva, že dôvodom zamietnutia žaloby v uvedenej veci (o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti) bola absolútna neplatnosť darovacej zmluvy z 29.9.2006 a vzhľadom na dôvod zamietnutia žaloby sa súd prvej inštancie len okrajovo zaoberal hmotnoprávnymi predpokladmi pre vrátenie daru a dospel k záveru, že v tomto smere žalobkyňa M. I. neunesla dôkazné bremeno a teda nepreukázala, že sa žalovaný V. I. ako obdarovaný správa k nej alebo členom jej rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy, mal za preukázané že vzájomné vzťahy strán sporu boli najmä v období rokov 2012 až 2014 veľmi konfliktné, avšak vzájomne konfliktné, t. z. žiadna zo strán sporu nebola výlučným alebo prevažným iniciátorom konfliktov, žiadna zo strán napriek opakovaným priestupkovým oznámeniam nebola právoplatne označená ako páchatel' priestupku príp. uznaná vinnou zo spáchania trestného činu, pričom oznamovateľom bola aj žalobkyňa aj žalovaný. Z výpovede svedkov navrhnutých žalobkyňou, prevažne v rodinnom vzťahu s ňou, vyplynulo že zodpovedným za konflikty bol žalovaný, z výpovede svedkov navrhnutých žalovaným naopak vyplynulo, že osoba žalovaného rozhodne nie je agresívnej povahy, je nekonfliktný, nepoužíva alkohol ani neholduje hazardu, len mali vedomosť o konfliktnom spoložití strán sporu. Z lekárskej správy vyplynulo že maloletý Krištof ako spoločné dieťa strán sporu mal v roku 2014 strach a pocity sklamaní z otca, v dôsledku čoho bolo doporučené obmedzenie styku s otcom, ktorá skutočnosť však sama osebe správanie sa žalovaného v hrubom rozpore s dobrými mravmi nepreukazuje. Z rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18.12.2018 č. k. 9Co/60/2018-172 (ktorým bol

prvoinštančný rozsudok potvrdený) vyplýva, že odvolací súd neposudzoval a nevyhodnocoval konanie V. I. vo vzťahu k M. I. a členom jej rodiny v súvislosti s dobrými mravmi, touto otázkou sa nezaoberal. Odvolací súd je názoru, že sa v žalobcom označenej veci prvoinštančný súd zaoberal otázkou či sa V. I. ako obdarovaný správa k M. I. alebo členom jej rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy, len okrajovo, konštatujúc neunesenie dôkazného bremena M. I. a vzájomnú konfliktnosť strán sporu, a to za výrazne inej dôkaznej situácie ako v predmetnej veci (žalobca neuviedol ani z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by dokazovanie v inej veci bolo vykonané napr. aj vyjadrením OO PZ Trstice z 18.10.2015) a odvolací súd sa v inej veci touto otázkou nezaoberal vôbec, čo bolo zjavným dôvodom, pre ktorý sa súd prvej inštancie v predmetnej veci uvedeným rozhodnutím nezaoberal a nepovažoval jeho závery za relevantné pre rozhodnutie v predmetnej veci, s ktorým postupom sa odvolací súd stotožnil. Pokiaľ odvolateľ namietal, že mu žalovaná doteraz nezaplatila náhradu trov právoplatne skončeného konania 26C/267/2014, napriek jeho výzvam, pričom deň právoplatnosti rozsudku je 25.1.2019, odvolací súd konštatuje, že ide o novotu, na ktorú nemohol prihliadnuť s poukazom na § 366 CSP, podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie; pričom tieto dôvody odvolateľ netvrdil ani sa z obsahu spisu nepodávajú, túto námietku mohol uplatniť už pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie v predmetnej veci netvrdil, že bol žalobca uznaný za vinného z priestupku alebo trestného činu. Pokiaľ ide o lekárske správy z 23.4.2013, z týchto vyplýva iba to, že žalobca uviedol, že bol o 9,35 hod inzulovaný bývalou manželkou po hádke a lekár konštatoval 3 škrabance, na ktoré doporučil kamilkové obklady a vypísal správu pre políciu, z ktorej vyplýva, že ide o ľahký úraz, nevyžadujúci PN, čo podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho nebolo možné považovať za dôkaz o fyzickom útoku žalovanej na žalobcu, správy potvrdzujú iba ľahký úraz žalobcu a uvádzajú vyjadrenie žalobcu. Pokiaľ žalobca tvrdil tendenčnosť a nelogickosť úsudku OO PZ len z dôvodu, že 6 x prejednal Okresný úrad Galanta priestupky s tým, že obvineným z priestupku bol 3x žalobca a rovnako 3x žalovaná, z ktorého dôvodu OO PZ nemohol objektívne dospieť k záveru, že výlučným pôvodcom konfliktov mal byť žalobca, odvolací jeho názor nezdieľa, nakoľko polícia v správe/odpovedi z 18.10.2015 uviedla, že jej príslušníci boli na adrese Y. XXX preverovať oznámenie najmenej 8 krát, služobné zákroky boli riešené v niektorých prípadoch pohovorom na mieste alebo podaním oznámení stranami, ktoré oznámenia boli po vyšetrení uzavreté zaslaním spisového materiálu na priestupkové oddelenie Okresného úradu Galanta, avšak bez ohľadu na to, kto podal oznámenie a ako to nakoniec v priestupkovom konaní dopadlo, problematické situácie svojim správaním vyprovokoval žalobca voči žalovanej ako aj voči svojej rodine, tieto rodinné nepokoje trvali približne do začiatku roku 2014, kedy sa menovaný z adresy odsťahoval. Žalobca v odvolaní neuviedol ako skončili jednotlivé priestupkové konania, hoci podstatným je či bol niekto uznaný vinným z priestupku a nie či bol obvinený.

Rovnako nedôvodnou bola aj námietka žalobcu, že súd ignoroval výpovede svedkov Q. a N., nakoľko podstatný obsah ich výpovedí je v 9. a 10. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku a súd prvej inštancie neprišiel k záverom, že by bol žalobca alkoholik, gambler ani že spoločný úver minul na pohostinstvá a automaty.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že svedecká výpoveď svedkyne A. je zaujatá a zmätočná a jej tvrdenia nepodložené, a to z dôvodu nesprávneho uvedenia dátumu a dôvodu výmeny zámku, odvolací súd uvádza že svedkyňa A. na pojednávaní dňa 10.5.2018 na otázky právneho zástupcu žalobcu uviedla, že museli zámky na dverách vymeniť, pretože žalobca rozbil vchodové dvere, zámky boli vymenené ešte predtým než odišiel s policajťami, opravila že k výmene zámkov došlo až na druhý deň potom, čo žalobca odišiel, konkrétny dátum vôbec neuviedla. Odvolací súd je názoru, že zo skutočnosti (tvrdenej svedkyňou a potvrdenej aj žalobcom), že žalobca vykopal dvere, logicky vyplýva aj potreba výmeny zámku na dverách. Pokiaľ odvolateľ poukazyval na to, že svedkyňa (i žalovaná) tvrdila, že žalobca spoločné nehnuteľnosti nadobudol darom a napriek tomu sa mal správať nevhodne, hoci v konaní vedenom pod sp. zn. 26C/267/2014 súd právoplatne rozhodol, že žalovaná žalobcovi nehnuteľnosti nedarovala, ale ich získal kúpou, odvolací súd uvádza, že nemožno svedkyňu ako laikovi vyčítať jej zaujatosť a zmätočnosť jej výpovede z dôvodu, že prevod nehnuteľností označila ako dar a nie kúpu, keď samotný žalobca uzavrel ohľadom prevodu nehnuteľností ako obdarovaný dňa 29.9.2006 zmluvu označenú ako Darovacia zmluva, ktorou mu žalovaná darovala podiel 1 na nehnuteľnostiach, ktorej vklad bol povolený pod č. V 3472/06 dňa 16.10.2006, a ktorá bola až neskôr v uvedenom konaní bola označená za absolútne neplatnú.

Odvolateľ tiež namietal, že žalovaná nepredložila žiadny relevantný dôkaz, ktorým by žalobcom uplatnený nárok mohla spochybníť, nerozporovala ani dôvodnosť obsahu žaloby, ani výšku žiadanej peňažnej sumy (neposkytla ani protinávrh), výlučne sa bránila údajným porušovaním dobrých mravov zo strany žalobcu. Proti uplatnenému peňažnému nároku žalobcu námietky prvýkrát vznesla až na poslednom pojednávaní dňa 27.2.2020 po 5 rokoch trvania súdneho sporu, avšak bez akýchkoľvek konkrétností, neuviedla ani, akú sumu nájomného za predmetné nehnuteľnosti by považovala za primeranú. Ak by tak učinila a suma by nekorešpondovala s názorom žalobcu, žalobca by ako dôkaz navrhol napr. znalecký posudok, v súlade so zásadou koncentrácie konania. V zmysle § 149 a 150 CSP žalobca ako prostriedok procesného útoku uplatnil skutkové tvrdenie v sume bezdôvodného obohatenia, pričom popieranie tohto skutkového tvrdenia žalovanou podľa § 151 ods. 2 CSP je potrebné považovať za neúčinné z dôvodu, že neuviedla vlastné tvrdenia - postup a záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 35 rozsudku teda nie je správny a je arbitrárny, hodnotu bezdôvodného obohatenia mal mať za zistenú na základe uplatneného nároku žalobcu, keďže žalovaná inú sumu neuviedla. Konajúci súd v rozsudku ale konštatuje (bod 29): „Keďže žalobca je skutočne vylúčený z užívania vecí, ktorej spoluvlastníkom nesporne je, patrilo by mu právo požadovať po tom, čo sa neúspešne pokúsil o dohodu so žalovanou, vyplatenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu od žalovanej. Výška tejto náhrady by sa pritom rovnala obvyklej cene za nájom obdobných nehnuteľností v danej lokalite.“ Oproti tomu v bode 35 rozsudku súd uvádza, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v časti výšky uplatneného nároku (odvolateľ vynechal časť vety „pretože tento keďže bol popretý protistranou“), súd ho nemohol považovať za nepochybne zistený. Toto konštatovanie však v pôvodnom rozsudku uvedené nebolo, pretože ani nemohlo byť s poukazom na to, že žalovaná právny základ a výšku uplatneného nároku vôbec nerozporovala. Účinne v tomto smere nekonala ani v štádiu konania po vrátení vecí na súd prvej inštancie. Z tohto dôvodu žalobca uvedený záver súdu nepovažuje za správny a presvedčivý.

Odvolací súd k ostatnej námietke uvádza nasledovné: Základ nároku žalovaná rozporovala s poukazom na § 3 ods. 1 O.z. už v jej prvom vyjadrení (zo 4.9.2015) v predmetnej veci, uviedla, že žaloba žalobcu sa hlboko prieči dobrým mravom. Na pojednávaní 27.2.2020 v zastúpení právnu zástupkyňou uviedla, že nárok uplatnený žalobcom neuznáva čo do právneho základu z dôvodov, ktoré doteraz pred súdom uviedla, tento nárok neuznáva ani čo do uplatnenej výšky, pretože žalobca si výšku bezdôvodného obohatenia 400 eur mesačne stanovil svojvoľne a nepredložil v doterajšom priebehu sporu znalecký posudok, ktorým by jednoznačným spôsobom preukázal obvyklú výšku nájmu v obci, kde sa nehnuteľnosť nachádza. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. Identifikácia, či je skutkové tvrdenie strany sporné alebo nesporné sa vykoná podľa toho či bolo tvrdenie účinne popreté protistranou. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. Skutkové tvrdenie je nesporné, ak protistrana nepoprela vôbec (ak sa k tvrdenej skutočnosti nevyjadřila), alebo, ak ho síce poprela, avšak neúčinne. Popretie (žalovaným) skutkových tvrdení žalobcu je prostriedok procesnej ochrany. Popretie skutkových tvrdení protistrany podlieha sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 CSP musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Popretie skutkových tvrdení musí byť substancované (tvrdenia podstatné a rozhodujúce). Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné. Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné. Bez predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach je popretie účinné iba vtedy ak strana iné skutočnosti nevie uviesť preto, že ich nepozná. Má sa však za to, že každý pozná predmet svojho konania (to, čo urobil) a predmet svojho vnímania (to, čo videl alebo počul). Strana má preto povinnosť predložiť iné skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, ak sú tieto predmetom jej vlastného konania alebo vnímania inak; je popretie skutkového tvrdenia protistrany neúčinné. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo skutkové tvrdenie žalobcu ohľadom výšky uplatneného nároku účinne popreté žalovanou (ktorá ho výslovne poprela), a teda sporné, žalovaná síce nepredložila iné skutkové tvrdenie o predmetnej skutkovej okolnosti, avšak preto že ho nevie uviesť, preto že ho nepozná, nejde o predmet jej konania ani predmet jej vnímania. Preto bol správnym záver súdu prvej inštancie, že v prejednávanej spore boli zo strany žalovanej vznesené námietky a popreté vyčíslenie nároku žalobcom, pričom žalobca na takýto postup sporovej strany žiadnym spôsobom nereagoval a nepredložil súdu dôkazné prostriedky za účelom vyvrátenia pochyb a popretia výšky svojho nároku. Keďže žalobca takýmto spôsobom nereagoval, privodil si riziko straty sporu aj v dôsledku neunesenia dôkazného bremena v časti výšky ním uplatneného nároku, pretože túto keďže bola popretá protistranou, nemohol súd považovať za nepochybne zistenú. Odvolací súd tiež dodáva, že ako už bolo vyššie uvedené nebol daný základ nároku, keďže súd dospel k záveru, že konanie žalobcu nie je konaním súladným s kritériami dobrých mravov, je v rozpore s dobrými mravmi a v jeho prípade

ide o šikanózný výkon práva, a tiež znovu poukazuje na ust. § 470 ods. 2 vety druhej CSP, podľa ktorého ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany. Nakoľko konanie v predmetnom spore začalo 30.3.2015 (t. j. pred účinnosťou CSP), nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o sudcovskej koncentrácii, nakoľko by boli v neprospech žalovanej. V 29. bode odôvodnenia sa súd prvej inštancie vyjadroval k otázke danosti (základu) nároku s tým, že v prípade jeho danosti sa jeho výška (rozumej podľa zaužívanej súdnej praxe a judikatúry) odvodzuje od obvyklej ceny za nájom obdobných nehnuteľností v danej lokalite a v 35. bode odôvodnenia vyhodnocoval účinnosť popretia skutkových tvrdení protistrany a unesenie dôkazného bremena v časti výšky žalobcom uplatneného nároku. Nedôvodnými tak boli námietky o nesprávnom postupe a nepresvedčivosti a arbitrárnosti záverov súdu prvej inštancie uvedených v bode 35 rozsudku.

Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Nedôvodnou tak bola námietka o nepostupovaní v súlade s uznesením odvolacieho súdu - nesprávnym vyhodnotením dôkazov (absencii komplexného hodnotenia vykonaných dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti) súdom prvej inštancie.

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Nedôvodnou tak bola s poukazom na všetko vyššie uvedené i námietka odvolateľa o nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a nedostatočnom vysporiadaní sa s argumentáciou žalobcu a ním navrhnutými dôkazmi.

Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalobcu z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu (vrátane odvolacími dôvodmi nespochybnenej časti o náhrade trov prvoinštančného konania) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

6. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaná), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobca), keď nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

7. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP) Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)